

værende Tidspunkt, skal jeg ikke komme ind paa —, vil det føre til, at adskillige af disse Mennesker ikke kan forblive i det Erhverv, som de maaske har lagt et godt Arbejde i, og som de ellers havde Forudsætninger for at arbejde videre i. For Landbrugets Vedkommende er det blevet hævdet, at det i første Række vil komme til at berøre de smaa Brug. De smaa Brug vil naturligvis ikke blive uberørt af disse Forhold, det forstaar sig selv, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at Virkningen utvivlsomt vil blive føleligst for de mellemstore og større Brug, hvor man er henvist til saa godt som udelukkende at benytte fremmed Arbejdskraft. Jeg ser med megen Ængstelse paa den Udvikling, der kan komme for mange af disse Landbrugeres Vedkommende. Naar det kommer til at knibe haardt, er der jo altid nogen, der hurtigt giver op — det er maaske ogsaa dem, der i Virkeligheden kommer lettest fra det —, men heldigvis er det saadan, i hvert Fald indenfor Landbefolkningen, at der er overordentlig mange, som meget nødig giver op; de bliver ved at sætte deres Kræfter ind, saa godt de formaar, og de vil komme til under de føreliggende Forhold at gennemgaa en overordentlig vanskelig Periode. Jeg kan ikke sige andet end, at det er den Klasse, jeg for mit Vedkommende tænker mest paa i Forbindelse med den Udvikling, vi i Øjeblikket er inde i.

Det skal dog siges ved denne Lejlighed, at den Stigning, der ret hurtigt har fundet Sted i Kronen, fra nogle og tres Øre op til i Dag 82,55, er foregaaet paa et, saa vidt jeg kan se, for Erhvervene gunstigt Tidspunkt. Det er meddelt officielt, at Lagrene for en stor Del er tomme. Man har ikke store Lagre liggende her i Landet, som der kan være Udsigt til at lide store Tab paa. For Landbrugets Vedkommende er Stigningen ogsaa kommet paa et heldigt Tidspunkt, i Sommertiden, inden man endnu har gjort de meget betydelige Indkøb, som vor Landbrugsomsætning kræver for Vinteren, men til Trods herfor vil Stigningen alligevel komme til at føles ret haardt.

Ærede Medlemmer vil have bemærket, at der paa Pladserne er omdelt en Udtalelse fra Rigsdagens Valutaudvalg, en Udtalelse, som er Resultatet af en Række Møder, Udvalget har holdt i den senere Tid. Der er to Ting i denne Udtalelse, som jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger om. Der er for det første en Meddelelse om, at Nationalbanken for sit Vedkommende vil gøre, hvad

den overhovedet er i Stand til, for at forhindre alt for stærke Svingninger i Kronkursen. De stærke Svingninger er jo netop en af de Ting, der skaber den store Usikkerhed, og jeg tror, at vi alle kan have Grund til at paaskønne, at man fra Nationalbankens Side har sin Opmærksomhed stærkt henvendt paa dette Punkt og vil sætte ind, saa meget som man i saa Henseende formaar.

For det andet giver Udtalelsen Udtryk for samtlige politiske Partiers Stilling til Spørgsmaalet om Diskontoen. Udtalelsen giver Udtryk for, at samtlige politiske Partier paa nærværende Tidspunkt maa ønske en Lettelse for hele Pengeomsætningen ved en Nedsættelse af Diskontoen. Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger herom. At en Nedsættelse af Diskontoen skulde foranledige, at vi for Kronens Vedkommende kom til at gaa den modsatte Vej af den, vi er gaaet i den senere Tid, og altsaa kom ind i et stærkt Kronefald, forekommer mig ikke sandsynligt, ogsaa af den Grund, at man nu fra alle Sider erkender, at det i Virkeligheden er Kreditindskrænkningspolitikken, der i første Række er afgørende med Hensyn til Spørgsmaalet om Kronkursen, og der kan ingen som helst Tvivl være om, at det vilde medføre en meget væsentlig Lettelse for Erhvervslivet, dersom man kom ind paa en Nedsættelse af Diskontoen. Jeg vil haabe, at det Ønske herom, som denne Udtalelse giver Udtryk for, vil blive opfyldt. Jeg skal for øvrigt indskyde den Bemærkning, at en Nedsættelse af Diskontoen i første Række vil komme de Mennesker til gode, som er økonomisk solide, men som maa betale de høje Renter, denne Diskonto foranlediger, og en Nedsættelse vil vel i og for sig nok være af større Betydning for disse Mennesker end for dem, der sidder slettere i det, og som man for overhovedet at holde deres Virksomheder i Gang maa indrømme nogle Lempelser.

Dersom man nu vil spørge om Vejene i øvrigt i Fremtiden udover det, som denne Udtalelse fra Rigsdagens Valutaudvalg giver Udtryk for, vil jeg gerne sige, at der er to Veje at gaa: Opgang til Pari i Løbet af kortere eller længere Tid eller Nedskæring af Kronen. Man har her været inde paa Spørgsmaalet om Nedskæring og nævnt Tallet 80. Denne Udtalelse fra Valutaudvalget giver intet Udtryk for, hvilken af disse Veje, man vil følge, og det bør den utvivlsomt heller ikke. Den giver Udtryk for, at Valutaudvalget i Forbindelse med Regeringen og Nationalbanken vedblivende vil beskæftige sig med Sagen, og den Tid